

LA NOU

Sara Josa Cercós

Categoria: 2on ESO

Hi havia una vegada un cuc que es deia Carles. Era un cuc molt, molt, molt gran. Era un cuc molt, molt, molt fort. En Carles tenia un amic, o més aviat era una amiga, la Carla. La Carla era un preciós cargol.

En Carles i la Carla jugaven molt: a tocar i parar, a la gallineta cega, al pica paret, a futbol, a bàsquet... No es cansaven mai de jugar. Fins i tot, les seves mares havien d'arrossegar-los fins a casa perquè anessin a dormir.

Un dia, mentre en Carles i la Carla jugaven a l'amagatall, una cuca es va aproximar on eren els dos amics.

–Hola –va dir la cuca amb timidesa.

–Hola –van dir els dos amics–. Com et dius?

–Em dic Cecília. Puc jugar?

–És clar que pots. Saps jugar a l'amagatall? –va preguntar la Carla, i la Cecília va assentir–.

Em toca buscar-vos a vosaltres. Preparats? Un, dos, tres...

En Carles i la Cecília van afanyar-se i es van amagar. En Carles es va amagar dintre de les escombraries del carrer. Allí segurament no el trobarien. La Cecília es va amagar dalt d'un arbre. Allí probablement tampoc no la trobarien. De cop, la Cecília va sentir que algú plorava. Qui devia ser? De primer li va semblar que era l'arbre que plorava, però per un forat del tronc va veure un esquirol. La Cecília, tota preocupada, li va dir:

–Hola, senyora Esquirol. Està bé?

–No! He perdut la meva nou!

–Una nou? No s'amoïni, se'n pot comprar una altra...

–La nou era de la meva família des de fa molt de temps. Era molt important per a mi.

–Si vol, jo puc anar a buscar-la...

–De veritat? Gràcies!

La Cecília va anar a buscar els seus nous amics i els va explicar allò de la nou de la senyora Esquirol, i ells van dir que volien ajudar a trobar-la. Aleshores van anar tots plegats a casa de la senyora Esquirol per trobar pistes d'on podia ser la nou.

–Quan va ser la darrera vegada que la va veure, i on? –va preguntar la Carla.

–Ahir al matí va ser la darrera vegada que la vaig veure. A dins de l'armari on sempre la guardava. I el tancava amb clau.

–Em pot ensenyar la clau, si no li sap greu?

–També me la van robar ahir.

La Carla, en Carles i la Cecília es van mirar. Sabien que qui havia robat la clau ho havia fet per poder obrir l'armari.

–Ahir va venir a visitar-la algú?

–Mmm... Em va venir a veure la senyora Mussol per prendre el te, i ens vam passar tota la tarda a la cuina. Vam parlar una mica de tot, i li vaig preguntar si a casa seva li funcionava bé l'electricitat perquè a casa meva no sé què hi passava. La senyora Mussol és una gran amiga. Fins i tot va construir aquesta casa i me la va regalar.

La Carla estava pensant: «La senyora Mussol pot ser la culpable d'haver robat la clau i la nou. Ella sabia on era tot...»

–Senyora Esquirol, hi va haver algú més que la vingués a veure, a part de la senyora Mussol? –va preguntar en Carles.

–Aviam... Sí, la granota Fridolin. Va venir a arreglar la llum a les 5 de la tarda. Durant 10 minuts, més o menys, ens vam quedar a les fosques, però en Fridolin ho va solucionar.

En Carles va pensar: «En Fridolin pot ser el culpable! Quan hauria apagat les llums, hauria

agafat la clau de la senyora Esquirol i hauria robat la nou...»

–El senyor Pingüí, el carter, també va venir ahir amb el seu ajudant. Com que són nous, no sabien on era el cau de la senyora Conilla i vaig acompanyar el senyor Pingüí per ensenyar-los-el.

La Cecília pensava: «El senyor Pingüí podria ser el lladre! El seu ajudant hauria robat la clau i la nou mentre el carter distreia la senyora Esquirol...»

Els tres amics es van explicar les seves teories sobre qui havia robat la nou. Ningú, però, no ho tenia gaire clar. Van decidir inspeccionar la sala d'estar, on hi havia l'armari intacte i al costat d'una finestra molt gran oberta de bat a bat. La sala estava una mica bruta i unes guspines saltaven i cremaven el sofà. Els cables estaven com arrencats amb tisores o amb un ganivet. La senyora Esquirol els va fer un bon berenar per donar-los les gràcies pels seus esforços per esbrinar qui havia robat la nou, tot i que no creia pas que els tres amiguets ho descobrissin.

Els tres amics van marxar de casa de la senyora Esquirol i van anar a casa de la senyora Mussol, la seva primera sospitosa. En arribar a l'arbre on vivia van trucar a la porta. Pam, pam, pam. La senyora Mussol va obrir la porta. Van sentir com clavava les seves urpes al pany.

–Hola, nanos. Què voleu?

–Volem fer-li algunes preguntes sobre el robatori de la nou de la senyora Esquirol.

–D'acord. Passeu.

En Carles, la Carla i la Cecília van entrar.

–És veritat que ahir a la tarda va anar a prendre el te a casa de la senyora Esquirol? –va preguntar la Carla.

–Sí, a les 5 de la tarda la senyora Esquirol i jo vam prendre te Rooibos a la sala d'estar.

–De què van parlar?

–De política i de Quidditch. Res més.

–D'acord. Gràcies per tot.

Tot seguit els tres amics van anar a casa d'en Fridolin, l'electricista. Pel camí, la Carla analitzava l'interrogatori de la senyora Mussol. Alguna cosa no rutllava bé. De camí cap a casa d'en

Fridolin van trobar la seva camioneta, on hi deia *Si té algun problema amb els electrons, no dubti a trucar-me i faré un gran salt a on sigui vostè i ho arreglaré tot!* En Carles va deduir que en Fridolin estava treballant a la casa del davant on hi havia la camioneta. Van entrar-hi i en Fridolin va acceptar de respondre les preguntes dels amics després d'arreglar un cable elèctric.

–És veritat que vas arreglar la llum de casa de la senyora Esquirol? –va preguntar en Carles.

–Sí. Hi va haver un curtcircuit que va deixar els cables fets pols, però li vaig dir que n'hi portaria uns altres de nous perquè no tingués cap problema elèctric.

Va sonar el mòbil d'en Fridolin. Després de la trucada els amics li volien formular més preguntes, però en Fridolin va haver de marxar saltant perquè tenia feina per enllestir. Els tres amics van decidir aleshores d'anar a l'oficina de correus, on hi havia el senyor Pingüí i el seu ajudant. A la Cecília no li encaixaven aquelles històries. Sabia que faltaven peces per acabar el trencaclosques. Van arribar a l'oficina de correus.

–Hola, menuts. Què feu un dissabte a la tarda aquí, a l'oficina de correus –va preguntar el carter.

–Voldríem fer-li algunes preguntes sobre el robatori de la nou de la senyora Esquirol, si li sembla bé –va dir en Carles.

–I tant! Heu dit la senyora Esquirol, aquella que em va ajudar a trobar el cau de la senyora Conilla, oi? Doncs, jo no en sé res de la nou, vaig ser amb ella tota l'estona.

–Però el seu ajudant no.

–És veritat. Ell se'n va anar corrents i de pressa perquè aquell mateix dia va tenir el seu primer fill.

–Cert –va corroborar l'ajudant, que duia un cadell als braços–. Es diu Max.

La Cecília es va quedar pensant mentre la Carla i en Carles continuaven fent preguntes sobre el robatori al carter i al seu ajudant, en Tom. De cop, a la Cecília li van encaixar les peces del trencaclosques.

–Senyor Pingüí i ajudant Tom, podeu anar a les 7 de la tarda a casa de la senyora Esquirol?

Ja sé qui és el lladre.

El carter i l'ajudant van acceptar. En Carles i la Carla volien saber qui era el lladre, però la Cecília els va dir que ja ho sabrien a les 7. Els tres amics van convocar igualment els altres dos sospitosos a casa de la senyora Esquirol a les 7 en punt.

I a les 7 en punt eren tots a casa de la senyora Esquirol.

–Sé que en aquesta sala hi ha qui va robar la nou –va dir la Cecília–. Va ser vostè, senyora Mussol! Ahir a la tarda va decidir robar la clau i després la nou, però no ho podia fer a plena llum. Sabia que la llum de la casa de la senyora Esquirol no anava bé i anava i venia, però en fraccions de segon. No podia arriscar-se que la seva amiga l'enxampés *in fraganti*. Així que va esperar tota la tarda prenent te amb la senyora Esquirol i fent temps fins que vingués en Fridolin i provoqués un curtcircuit, i per això hi ha marques d'urpades als cables. Aprofitant la foscor, vostè va volar i va robar la clau i la nou però ningú, ni en Fridolin ni la senyora Esquirol, no van sentir si xocava a la paret o tombava alguna cosa perquè vostè es coneixia perfectament els topants de la casa, ja que l'havia construïda. La nou no la podia amagar a casa seva perquè és massa lluny i sospitarien de seguida que havia estat vostè. Després que marxés en Fridolin, el senyor Pingüí i el seu ajudant van venir a demanar on era el cau de la senyora Conilla, i vostè va aprofitar l'avinentesa per marxar a casa i deixar la nou, ja que el cau era lluny de l'arbre de la senyora Esquirol i sabia que tardarien molt. Durant la investigació he sospitat de vostè perquè en interrogar-la ha afirmat que havia pres el te a la sala d'estar, però la senyora Esquirol ha dit que l'havia pres a la cuina. Suposadament no ha parat de pensar en l'armari de la sala d'estar. No m'he refiat de vostè perquè ha mentit.

–D'acord, he estat jo! –va admetre la senyora Mussol–. No podia aguantar més que la senyora Esquirol presumís de la nou. Em feia sentir inferior. Així que vaig decidir robar la nou per fer-la callar, però me'n penedeixo molt. Em sap molt greu!

–És veritat que et faig sentir inferior? –va dir la senyora Esquirol–. I per què no m'ho deies? Em sap greu haver-te fet sentir així. A partir d'ara seré millor amiga.

–I jo prometo dir-te sempre com em sento, i ara mateix et torno la nou.

La senyora Mussol va marxar volant cap a casa seva per retornar aquella nou tan apreciada per la senyora Esquirol. A partir d'aquell dia es van tornar inseparables i la seva relació d'amistat es va enfortir.

–I ara què fem? –va preguntar en Carles.

–Continuem jugant a l'amagatall –va dir la Cecília–. Vinga, ara em toca a mi de buscar-vos.

–D'acord –van dir en Carles i la Carla alhora.

–Un, dos, tres...

FI